

Clare Donoghue

Kijk niet om

De Fontein

Proloog

21 januari – dinsdag

Hij likte langs zijn duim en wijsvinger, kneep zijn rechteroog dicht en duwde de draad door het oog van de naald. Hij gebruikte nooit een naaimachine. Daar bleef de stof maar aan haken en dan kwamen er scheurtjes in zijn schatten. Zou er ook maar een stukje beschadigd raken, dan was er niets meer aan te doen. Dit was alles wat hij had, want alleen authentiek materiaal voldeed. Hij keek naar zijn handen. De knokkels waren rood en schilferig en zijn vingers trilden. Hij had rust nodig.

Hij liep de trap op, naar de badkamer, deed het licht boven de wastafel aan en bekeek zichzelf in de scheerspiegel. Zijn haar stond alle kanten op, het leek haast geboetseerd. Een lachje roerde zich in zijn keel, maar toen het zijn mond bereikte werd het een hoestbui die op zijn longen inhakte.

Hij draaide zich om en terwijl hij met splende tred de badkamer verliet, werd hij zich bewust van de stank die uit zijn lichaam, zijn kleren, zijn handen opsteeg.

Zijn oogleden waren zwaar en hij wankelde als met verstijfde gewrichten naar zijn slaapkamer aan de achterkant van het huis. De regen kletterde tegen de ramen, de kou die het water met zich meebracht drong naar binnen en verkleumde zijn botten.

Bij de deur van de logeerkamer bleef hij staan. Met de muis van zijn hand duwde hij hem open en keek naar binnen. Zijn ogen gleden langs de kleuren, de patronen, allemaal anders, allemaal levend. Het zou niet lang meer duren voor hij zover was.

1

22 januari – woensdag

Debbie stapte op het station van East Dulwich uit de trein, schatte de hoogte verkeerd in en struikelde het perron op. De ijzige wind drong onder haar jas en prikte in haar huid. Ze voelde de blik van andere forensen op zich gericht en met een rood hoofd strompelde ze naar de uitgang, belaagd door de januariwind. Even was het in haar opgekomen zich de luxe van een taxi te veroorloven, maar dat zou veel gedoe opleveren en weinig resultaat. Geen chauffeur zou haar naar haar bestemming ten zuiden van de rivier willen brengen. Als ze zei: ‘Naar Nunhead, alstublieft’, kreeg ze stevast dezelfde reactie: ‘Mijn dienst zit erop, moppie’, of: ‘Ben op weg naar huis, kan alleen nog iemand in de buurt afzetten.’ Zuidoost-Londen was op dit uur zo goed als uitgestorven. Geen kans op een vrachtje terug. Geen kans op een taxi.

Bij de treden trok de kou van het beton door de dunne zolen van haar schoenen omhoog en haar tenen tintelden. Ze verstpapte zich, liet haar handtas vallen, en terwijl ze zich nog net staande wist te houden, keek ze haar tas na, die een deel van zijn inhoud onder aan de trap op het vuile plaveisel uitstrooide: een lege portefeuille, een leeg bijoutheredooisje en twee doosjes paracetamol. Ze bleef staan, trok haar grijze krijstrestreprok recht en voelde dat

het lipje van de rits kapot was. Hij was ruw geweest vanavond.

De avondlucht gaf haar een licht gevoel in het hoofd. Ze drukte op de knop van het verkeerslicht en terwijl ze zachtjes heen en weer wiegde liet ze haar hoofd in haar nek rusten. Pal voor haar neus kwam een bus tot stilstand en de uitlaatgassen sloegen haar op de keel. Ze richtte haar hoofd op en bekeek haar weerspiegeling in de schemerige ruit. Haar haar zag er niet uit en hing in slappe, futloze strengen om haar gezicht. Zelfs in dit licht was de uitgelopen mascara onder haar ogen te zien. Waarom zou hij haar nog willen? Ze drukte nogmaals op de knop en omdat ze behoefte had aan steun, liet ze haar hand op de paal rusten.

Ze richtte haar blik op Lordship Lane, een hippe straat met trendy wijnbars en gastronomische cafeetjes waar je een vermogen neertelde voor een exotisch drankje met een naam die geen mens kon uitspreken. Bij The Bishop dromden groepjes modieuze twintigers onder de terrasverwarming samen. Hun gezichten gloeiden rood op als ze een trek van hun sigaret namen. Debbie betwijfelde of iemand van hen ooit een voet in Peckham had gezet, hoewel ze er nog geen kilometer vandaan waren. Ze zag een groepje meisjes lachend, duidelijk gelukkig, naar vriendinnen aan de overkant zwaaien en roepen. Nooit zou zij een van hen zijn.

Het verkeerslicht sprong op groen en ze hinkte naar de overkant. Links van haar strekte Goose Green Park zich uit in de duisternis. De speeltuin was donker en stil. Ze wendde zich af, keek liever naar de huizen en flats aan de overkant. De vele verlichte ramen stelden haar gerust. Met koude vingers tastte ze rond in haar tas tot ze haar telefoon had gevonden. Ze toetste het nummer van haar broer in en was blij dat ze meteen zijn voicemail kreeg. 'Hoi Tom, met mij,' zei ze, en ze probeerde haar stem onder controle te houden. 'Ik kom morgenavond wel langs, met mama. Ik heb een zware dag achter de rug. Liefs aan Jules en geef de kleine Jake een kusje van mij. Dag.' Ze verbrak de verbinding en liet haar mobiel in haar tas vallen. Het was kwart voor negen. De baby zou onderhand toch al slapen.

Toen ze de lichten van de Tesco naderde en keek of er een gaatje

in het verkeer was zodat ze kon oversteken, hield ze plotseling halt. Een rilling werkte zich van haar pijnlijke voeten omhoog naar haar bonkende hoofd. Nu ze Lordship Lane achter zich had gelaten strekte het trottoir zich vrijwel verlaten voor haar uit. Ze tuurde naar het park, naar de bomen. Stond daar iemand in het donker? Ze draaide zich om en rende de straat over. Achter haar klonk een claxon galmend op.

‘Verdomme,’ zei ze, uitgliddend over een bevroren weggedeelte. Ze had contanten nodig voor morgen. Er was weer eens een verjaardag op kantoor en dat betekende dat ze weer vijf pond kwijt zou zijn. Ze liep naar de pinautomaat aan de zijkant van de supermarkt en rommelde in haar tas tot ze eindelijk haar pasje had gevonden. Ze toetste haar pincode in en wachtte. Een briesje beroerde de haartjes in haar nek; het voelde warm aan.

‘Niet omkijken... alsjeblieft.’ Het was een lage, fluisterende stem; ze voelde zijn adem in haar oor.

‘Hè...?’ Haar stem klonk hees.

‘Goedenavond, Deborah.’ Hij sprak haar naam langzaam uit, met nadruk op elke lettergreep alsof hij het tegen een kind had, en drukte zijn lichaam tegen haar aan. Ze voelde iets scherp in haar ribben prikken. Haar ogen schoten van links naar rechts, maar ze zag niemand. Zijn woorden klonken nog na in haar hoofd. Hoe wist hij hoe ze heette? Haar maag draaide zich om en plotseling had ze een droge mond. ‘Ik wil graag dat je even meeloopt naar dat steegje daar,’ zei hij kalm.

Ze kreeg braakneigingen maar bleef roerloos staan, verstomd, terwijl hij als een minnaar in haar oor lispelde. ‘Alsjeblieft...’ kermde ze, ‘neem alles wat je wil.’ Tranen drupten langs haar wangen en lippen. Ze wist dat ze zou moeten gillen, weggrennen, wat dan ook, maar ze kon het niet.

‘Ik geloof dat ik het wat directer aan moet pakken.’ Nu klonk zijn stem als een laag gebrom.

Op dat moment drong het tot haar door wie hij was. Het was zijn blik geweest die ze op zich had voelen rusten op het perron,

zijn blik die haar bij het oversteken een koude rilling had bezorgd. Toen het mes door haar huid drong beseftte ze dat hij al weken in haar buurt was, dat hij haar gevolgd had. Haar blaas begaf het. Warme urine doordrenkte haar ondergoed en panty.

Hij legde zijn arm om haar middel en terwijl hij haar naar het steegje om de hoek leidde, raakten haar voeten nauwelijks de grond. Nog nooit had ze zich zo klein gevoeld. 'Alsjeblieft... alsjeblieft, doe nou niet.' Debbie herkende haar eigen stem niet meer, de woorden kwamen er slepend uit en ze had moeite met ademen. Uit alle macht probeerde ze bij kennis te blijven toen hij haar in zijn armen nam. De lichten van het parkeerterrein vervaagden, maar in de duisternis zag ze nog wel iemand staan. Ze probeerde te roepen maar kon geen geluid uitbrengen. Het enige wat ze hoorde was het fluister van zijn stem in haar oor.

2

23 januari – donderdag

Inspecteur Mike Lockyer deed zijn ogen open omdat het aanhoudende gezoem van zijn mobiel niet meer te negeren was. Hij pakte hem op en rolde op zijn rug. ‘Hallo,’ zei hij, een geeuw onderdrukkend. Er was nog geen streepje licht rond zijn gordijnen te zien, dus het was nog vroeg, heel vroeg.

‘Goedemorgen, meneer.’

Hij kwam overeind en keek op de wekker. Als Jane Bennett, zijn brigadier bij de moordbrigade van Lewisham, om tien over vier ’s ochtends belde, beloofde dat niet veel goeds. ‘Goedemorgen, Jane, jij bent er ook vroeg bij.’

‘Altijd, meneer,’ zei ze, en haar stem klonk wakker.

Terwijl hij een boxershort van de stapel schone was griste, zich in de broek hees die hij de vorige dag had gedragen en alvast naar de deodorant speurde, probeerde hij zijn hersenen in werking te zetten. ‘Vertel op.’

‘De geüniformeerde collega’s zijn er al. East Dulwich Road, SE22 9BD, bij de Tesco. Vrouw. Achttien jaar oud. Ter plekke overleden... het ziet ernaar uit dat er een verband is met de zaken Atherton en Pearson, meneer.’ Ze klonk dan niet vermoeid, maar hij hoorde wel dat ze gespannen was.

‘Ik ben er over tien minuten. Verder nog iets?’ vroeg hij terwijl hij de gang in liep en zonder zijn pas in te houden zijn colbertje en jas pakte.

‘Nee. Ballinger is de dienstdoende inspecteur, hij zal u nader informeren als u er bent. Ik heb het hele team opgeroepen. Wilt u dat ik naar u toe kom, of zal ik hier alles voorbereiden voor als u op het bureau bent?’

‘Blijf maar daar. Zodra ik er ben hou ik een briefing.’ Net toen hij wilde ophangen hoorde hij dat ze haar keel schraapte. ‘Is er nog iets, Jane?’

Even bleef het stil aan de andere kant van de lijn. ‘De hoofdinspecteur vroeg of ik wilde zeggen... door wilde geven dat hij wil dat we zo snel mogelijk klaar zijn op de plaats delict. Om te voorkomen dat er weer een heel mediacircus – zoals hij het noemde – in Peckham neerstrijkt.’

‘Ik hoor het hem zeggen,’ zei Lockyer. Hij sloeg de deur achter zich dicht en kreeg meteen een ijzige windvlaag in zijn gezicht. ‘Ik zie je zo.’

Lockyer ritste zijn jas dicht toen hij op de agente af liep die bij de buitenring van de plaats delict de wacht hield. Ondanks zichzelf moest hij grinniken om de moeite die het haar kostte om het afzetlint omhoog te houden zodat hij eronderdoor kon. Een walm parfum drong zijn neus binnen. De lucht was sterk, te sterk voor het vroege tijdstip.

‘Bedankt,’ zei hij, en hij probeerde niet nog meer muskusgeur in te ademen.

Terwijl hij de weg overstak knerpte een dun laagje ijs onder zijn voeten. De tijdelijke verkeerslichten stonden op rood en de weerspiegeling van het licht in het ijs wierp een rode gloed op zijn schoenen en benen. Alsof hij door een plas bloed liep.

Afgezien van vier politieauto’s, het busje van de Technische Recherche en een overbodige ambulance was East Dulwich Road verlaten. De zwaailichten van de patrouillewagens gaven het par-

keerterrein van de Tesco een spookachtig aanzien. Een zacht gemompel weerklonk uit het steegje naast de supermarkt, een laag en breed bakstenen gebouw dat nog maar drie maanden open was, maar nu al een slechte naam had. Twee weken geleden was er een zestienjarige jongen neergestoken toen hij van zijn mobiele telefoon werd beroofd en vorige week waren op het parkeerterrein drie jongens om het leven gekomen in een bendeoorlog om territorium. Niets bleef lang onbezoedeld, in Lockyers ervaring althans.

De gevel van de supermarkt bestond uit een glazen wand. De donkere ruiten leken hem te observeren, zijn grote gestalte werd op een lugubere manier weerkaatst: zijn hoofd leek heel klein, zijn romp dwergachtig, en daaronder bungelden zijn benen, lang en dun als in een lachspiegel. Hij wendde zijn blik af, draaide zich abrupt om en liep naar het steegje.

Drie dode meisjes.

Phoebe Atherton, twintig jaar, op 14 december dood aangetroffen aan de rand van de begraafplaats in Camberwell. Katy Pearson, tweeëntwintig jaar, op 4 januari in New Cross gevonden door een paar kinderen van twaalf. Het beeld van Katy Pearsons lichaam, dat als een stuk vuil op een braakliggend terrein achter café The Hobgoblin was achtergelaten, flitste door zijn hoofd. Zijn team was niet met die zaak belast, maar hij had de foto's van de plaats delict gezien. Op nog geen tien meter afstand waren mensen aanwezig geweest die het arme kind hadden kunnen redden toen ze werd belaagd.

Bij beide meisjes waren de polsen doorgesneden, daarna waren ze verkracht en ten slotte gekeeld. De wonden aan de polsen hadden hun dood niet veroorzaakt, maar hoe meer ze zich gedurende de verkrachting hadden verzet, des te sneller was het bloed uit hun lichaam weggepompt. Bij de gedachte alleen al stond het zweet Lockyer in de handen. Hij bleef staan en ademde diep in. Nu was de winterse kou die zijn keel deed tintelen hem welkom.

Dat de moorden op Katy en Phoebe met elkaar in verband stonden was nog niet bevestigd – niet officieel althans – maar de geruchten die in het team de ronde deden werden steeds luider. De vondst van

dit derde lichaam maakte dat alleen maar erger. De drie plaatsen delict waren nog geen vier kilometer van elkaar verwijderd. Als deze moord op dezelfde manier in zijn werk was gegaan, hadden hij en zijn moordbrigade mogelijk te maken met de eerste seriemoordeenaar van Zuidoost-Londen. Hij had het gevoel dat hij op een filmset rondliep en niet in een kleurloos straatje in East Dulwich.

Aangekomen bij de ingang van het steegje, de eigenlijke plaats delict, trok hij de schoenbeschermers aan die hem door weer een andere jonge diender werden aangereikt. Pas op dat moment rook hij het. De kou had de eerste stadia van ontbinding waarschijnlijk vertraagd, maar de zoete, metalige bloedlucht was onmiskenbaar.

Om vervuiling van de plaats delict te voorkomen waren er kunststof platen op de grond neergelegd en toen hij zijn voet erop zette beseftte hij dat zich op deze plek cruciaal bewijsmateriaal bevond. De kriskras naast en over elkaar liggende platen deden denken aan een krankzinnige collage waarop de mensen van de technische recherche druk bezig waren en het lichaam aan Lockyers zicht ontrokken. Twee blote voeten, meer kon hij niet zien.

‘Mike, fijn dat je er eindelijk bent. Ik begon zelf al tekenen van rigor mortis te vertonen.’ David Simpson kwam op hem af, zijn handschoenen uittrekkend.

‘Dave. Wat heb je voor me?’ vroeg Lockyer, terwijl hij zijn hand op de schouder van zijn vriend legde. Dave was de patholoog-anatoom van Southwark. Zijn rayon bestreek de districten Greenwich, Lambeth en Lewisham, een enorm gebied, en dat bracht veel overwerk met zich mee. Alles kreeg hij op zijn bord: bendes die elkaar overhoopschoten, een jong meisje dat om twintig pond was doodgestoken, een geval van euthanasie in New Cross, een man die in een ruzie over een kinderfiets door zijn buurman was doodgeslagen. En dat was dan nog een rustige week. Elk uur dat de arme man gewerkt had stond in zijn gezicht gegrift.

‘Vrouw, Deborah Stevens, achttien jaar oud... zelfde werkwijze als bij de anderen. Het is nog te vroeg om het officieel te bevestigen, maar onder ons gezegd en gezwezen: ik denk dat het dezelfde

man is. Polsen, verkrachting, keel.' Gelaten haalde hij zijn schouders op.

Lockyer stapte op de volgende plaat om het afgedekte lichaam beter te kunnen zien. 'Hoelang zijn zij nog bezig?' Hij gebaarde naar de sporenonderzoekers.

'Niet lang meer. Vijf minuten. Zodra ze weg zijn, zal ik alles met je doorpraten en kunnen we het ook over de... eh... verschillen hebben.'

'Verschillen? Je zei toch dat het dezelfde werkwijze was?'

'Dat is ook zo, op een paar dingen na.' Dave drukte een vinger tegen zijn lippen. 'Dat bespreek ik liever als zij hier klaar zijn. Er luisteren me hier iets te veel mensen mee.'

'Kunnen jullie de zaak nu afronden?' Lockyers toon maakte duidelijk dat dit geen verzoek was. De gebogen figuren leken eindelijk notitie van hem te nemen en schuifelden ritselfend met hun beschermende kleding het steegje uit. 'Nou? Kom op, ik wil geen tijd verspillen als je iets voor me hebt waar ik mee aan de slag kan.' Hij deed nog een stap in de richting van het lichaam, maar Dave hield hem tegen. 'Wat is er nou met je?' vroeg Lockyer, met een blik op de hand waarmee Dave zijn arm krachtig vasthield.

'Voor we naar haar gaan kijken moet je twee dingen weten,' zei Dave.

'Ja?'

'Ten eerste is de dader in twee opzichten van zijn eerdere werkwijze afgeweken. Het lijkt erop dat hij een mes heeft gebruikt om zijn slachtoffer in bedwang te houden en haar vervolgens gedroegd heeft. Ik kan het pas met zekerheid zeggen als ik haar op de snijtafel heb, maar ze heeft een punctuurwond vlak onder haar ribben en ook een wondje en een bloeduitstorting in haar hals.'

'Dat wil ik zo snel mogelijk bevestigd hebben. Als de verdachte medicijnen heeft gekocht of gestolen die alleen op recept verkrijgbaar zijn, zou dat een geweldige aanwijzing zijn.' Lockyer vroeg zich af wie van de Eenheid Gewelddelicten en Zware Criminaliteit hem zou kunnen helpen aan informatie over het kopen of stelen

van geneesmiddelen. ‘En het tweede?’ Dave antwoordde niet meteen. Weer keek Lockyer naar de hand die zijn arm vasthield. ‘Wat is er in godsnaam met je?’ vroeg hij terwijl hij zijn arm probeerde los te schudden.

‘Ik wil dat je voorbereid bent als je naar haar gaat kijken. Ze... lijkt nogal op eh... Ik bedoel...’ Dave kwam er niet uit en zijn blik schoot alle kanten op, behalve die waar Lockyer stond.

‘Jezus, Dave, op wie lijkt ze?’ Hij rukte zich los en liep naar het lichaam. Haar blote voeten waren bedekt met modder en vuil uit het steegje. Haar geschaafde knieën lagen wijd uit elkaar, haar rechterbeen stak in een vreemde hoek naar opzij en tegen haar dijen plakten wat vermoedelijk resten waren van een uiteengereten panty. Haar huid was doorzichtig. Ondanks het laken dat over haar heen was gelegd, kon Lockyer het bloed nog zien. Het zag er stroperig uit, als olie, en had zich in plassen rond de wonden aan haar polsen verzameld.

Toen hij nog een stap dichterbij kwam, zag hij het gezicht van het slachtoffer. Haar rossige haar zat tegen haar rechterwang geplakt. Hij hurkte naast haar en hield zijn hoofd scheef om in haar levenloze ogen te kunnen kijken. ‘O mijn god,’ fluisterde hij.

‘Dat probeerde ik je dus duidelijk te maken,’ zei Dave, terwijl hij hem overeind trok. ‘Het spijt me, joh. Ik kreeg zelf bijna een hartverzakking toen ik hier aankwam. Het duurde een paar seconden voor het tot me doordrong dat ze het niet was.’

Lockyer probeerde zich te concentreren, te bewegen, iets te zeggen.

‘Mike... gaat het wel?’

Plotseling schoot de ijzeren klem om zijn hart los, hij kwam tot zichzelf en stond te tolleren op zijn benen. ‘Ik eh... ja... het gaat goed. Ze is eh... ze is het niet,’ zei hij en hij voelde aan het kettingje om zijn nek, liet de ring onder zijn overhemd heen en weer rollen.

‘Nee, ze is het niet. Het spijt me, ik heb dit niet zo tactisch aangepakt. Ik wist niet wat ik moest zeggen,’ zei Dave en hij schudde zijn hoofd.

‘Geeft niet, ik was gewoon even lamgeslagen, maar nu gaat het wel weer... Heb je verder nog iets?’

Hij probeerde Daves voorlopige bevindingen in zich op te nemen, maar kon alleen maar aan Megan denken. Hij zag steeds haar gezicht voor zich.

3

23 januari – donderdag

Sarah stak de straat over naar Peckham Rye met in haar kielzog Antonia, die een onwillige terriër achter zich aan trok. Afgezien van drie joggers aan de andere kant van het park waren zij de enigen die de kou trotseerden. Dat viel mee.

Bij de verkeerslichten verderop stonden auto's te wachten, hun koude motoren bliezen witte wolkjes de lucht in. Zoiets gewoons, er ging bijna iets troostends van uit. De mensen gingen nog steeds naar hun werk, vloekten en tierden nog steeds als het verkeerslicht tegenzat. Alles ging gewoon door, net als vroeger. Alleen zij was veranderd. 'Van wie is die hond eigenlijk?' vroeg ze.

'Van Sally. Nou ja, van een vriendin van haar. Ze moet op hem passen. Hij is best lief, hoor, alleen een beetje hyper,' zei Toni, en ze gaf een ruk aan de riem van het tegenstribbelende dier. 'Monty... hou daarmee op,' zei ze. Monty stak zijn neus in de lucht, keek hen beiden aan en begon weer de andere kant op te trekken.

'En waarom laat jij hem uit?' vroeg Sarah, een lok uit haar gezicht strijkend. Het was koud, maar de zon was doorgebroken en ze kon wel wat kleur gebruiken.

'Zomaar... Het leek me een goede aanleiding voor ons om eens even de buitenlucht op te zoeken,' zei Toni met een glimlach.

Sarah had kunnen weten dat de hond alleen maar een excuus was om haar de flat uit te krijgen. De afgelopen week had Toni van alles geprobeerd, ze had voorgesteld naar de film te gaan, te gaan winkelen of ergens wat te eten. Sarah had overal nee op gezegd, met telkens hetzelfde excuus: ze was moe en had rust nodig. Dat was ook wel waar, maar het was niet de werkelijke reden. 'Je bedoelt om mij de buitenlucht in te krijgen,' zei ze, Toni's onschuldige lachje beantwoordend.

'Het is maar een wandelingetje, Sarah. Als je terug wilt, lopen we terug.'

'Nee, het is wel goed,' zei Sarah, en ze wierp een blik over haar schouder. 'Ik ben nu toch al buiten en de frisse lucht zal me goeddoen.' Ze gaf Toni een por tegen haar arm. Daar had je tenslotte vrienden voor, om je voor je eigen bestwil iets te laten doen waar je geen zin in had.

Gearmd liepen ze het goed onderhouden gedeelte van het park in. De winter had het alle kleur en warmte ontnomen. Van de weelderige groene beschutting die in de lente was ontstaan, resteerden alleen kale takken waarvan de bladeren in de bloemperken lagen te vergaan. Ze kon niet wachten tot het weer warm zou worden. De donkere nachten, de kou, ze had er een hekel aan. Het maakte alles nog naargeestiger dan het al was.

'Hier had William Blake visioenen,' zei Toni met een gebaar naar de winterse tuin.

'O ja?' antwoordde Sarah mat.

'Ja. Hij zag bomen vol met engelen... stel je dat eens voor! Engelen,' zei ze, en ze kneep Sarah in haar arm.

Ze wist niet hoe ze moest reageren. Als ze zich hier iets níét kon voorstellen was het iets hemels, maar het was lief van Toni dat ze de stilte probeerde op te vullen.

'En in de oorlog hebben ze hier Italiaanse krijgsgevangenen vastgehouden,' zei Toni met een frons.

'Je meent het,' zei Sarah plagerig, en tot haar eigen opluchting borrelde er spontaan een lach in haar op.

‘Iemand moet jou toch een beetje algemene ontwikkeling bijbrengen, *bella*,’ zei Toni en ze gaf Sarah een vriendschappelijk duwtje. ‘Hoe gaat het met je werk?’ kwinkeleerde ze terwijl ze de hond, die al modderige poten had, het stenen pad op trok.

Sarah bleef staan en de lach verdween van haar gezicht terwijl ze een rondje draaide. ‘Ach, het gaat z’n gangetje. Zaterdag heb ik een klus in de City, iets makkelijk, portretfoto’s van een management-team.’

‘Dat is goed, het is goed dat je nog steeds...’ De rest van de zin werd overstemd door Monty’s geblaf.

Sarah tuurde naar een paar naaldbomen die met pinnen in een boogvorm waren gedwongen. Ze hoorde iets ritselen en stapte naar achteren. De hond jankte schel toen ze op zijn poot ging staan. ‘Het is maar goed dat ik geen huisdier heb,’ zei ze, in de hoop dat het haar niet was aan te zien hoe nerveus ze was. Ze keek naar Toni, die op haar hurken was gaan zitten en de kleine terriër zachtjes in het Italiaans toesprak. De woorden hadden ook op Sarah een kalmerende uitwerking, maar die was niet van lange duur. Tussen de bomen sprong een eekhoorn tevoorschijn, die meteen weer in het struikgewas verdween. De hond begon te blaffen en probeerde zich los te rukken. ‘Kunnen we gaan?’ vroeg ze, met een blik over haar schouder. In de verte kon ze net het begin van haar straat zien. Ze wilde naar huis, de deur achter zich dichttrekken en weer een dag achter zich laten.

‘Het is niet goed, Sarah. Je kunt zo niet doorgaan,’ zei Toni. ‘Wil je niet een tijdje bij mij komen wonen, tot het voorbij is?’

Ze wilde Toni vragen hoe ze erbij kwam dat het voorbij zou gaan. Het ging alleen maar slechter, niet beter. En niemand kon haar helpen. ‘Dat kan niet, nu niet,’ zei ze, en ze durfde niet op te kijken. ‘Ik heb een paar opdrachten uitstaan die nog bevestigd moeten worden. Die zijn vanmorgen binnengekomen. Het gaat trouwens best goed, hoor, het is niet nodig.’ Ze ademde diep in en toen keek ze eindelijk naar Toni, die haar hoofd schudde. ‘Echt, het gaat best goed.’ Ze dwong zichzelf tot een glimlach, maar het was duidelijk dat Toni

haar niet geloofde. 'Bedankt dat je me mee naar buiten hebt genomen. Het heeft me goedgegaan, echt,' zei ze, en even pakte ze Toni's hand vast.

Zwijgend liepen ze terug naar haar huis. Het gesnuffel van de hond was het enige geluid dat Sarahs gedachtestroom onderbrak. Zou hij vanavond bellen? Ze sloot haar ogen en schudde haar hoofd. Natuurlijk zou hij bellen.

Eerste druk oktober 2015

Oorspronkelijke titel *Never Look Back*

First published 2014 by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers Limited, London

Copyright © 2014 by Clare Donoghue

The right of Clare Donoghue to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Caecile de Hoog

Omslagontwerp b'IJ Barbara | Amsterdam

Omslagillustratie © Mohamad Itani / Arcangel Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3576 7

ISBN e-book 978 90 261 3577 4

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.